

ность, да ся уподобятъ съ него, и да влѣтъ послѣ въ своите училища за да чинятъ какъто онъ е чинилъ.

“ Феликсъ показалъ въ поприцето на своята жизнь че единъ наставникъ на юношеставото дѣйствува вліаніе достойно за всяко гѣсловеніе, когда гледа въ всяко отъ дѣцата които му ся повѣряватъ едно чадо божественно, предопредѣленно за вѣчната жизнь, и воспитава съ едно религіозно повѣреніе въ говыте обязанности.

Жизнь негова достойна за подражаніе была чиста и красна. Матерь нѣжна и благодѣтельна вдухнала нему отъ дѣтството чувствования на едно глубоко благочестіе. Отецъ неговый подавалъ нему всегда предобры примѣры. И е всѣмъ извѣстно, че примѣрыте матерь тройна сила, нежели рѣчите.

“ Феликсъ получавалъ такожде примѣры изъ священната исторія, на която повѣсти предпочиталъ отъ всяко друго, ради религіозный духъ кого тѣи дыхатъ. Наконецъ онъ нашолъ въ своего учителя и своего духовника воистинну двама мужіе изрядны и согласны за всяко юношеско воспитаніе.